

Chudáci Ukrajinci aneb Válka je vůl a my na tom volovi jedeme v generálské čepici. Komentář Štěpána Chába

[KL krajskelisty.cz/stredocesky-kraj/30221-chudaci-ukrajinci-aneb-valka-je-vul-a-my-na-tom-volovi-jedeme-v-generalske-cepici-komentar-stepana-chaba.htm](https://krajskelisty.cz/stredocesky-kraj/30221-chudaci-ukrajinci-aneb-valka-je-vul-a-my-na-tom-volovi-jedeme-v-generalske-cepici-komentar-stepana-chaba.htm)

Štěpán Cháb

komentář 14.12.2023

Foto: Ilustrační foto Pixabay

Popisek: Válka

Minulý týden jsem napsal článek shrnující současnou situaci na Ukrajině, kde se pomalu schyluje k nevýhře. Byl jsem okamžitě označen za proruského kolaboranta a dalšími podobně milými a přejícími přívzvisky. Dovolím si zadané téma rozvinout, protože jsem hladov si podobné rozjitřené urážky užít do sytosti.

Podívejme se na ten náš uvědomělý boj za budoucnost. Loni v dubnu byla Ukrajina a Rusko před podpisem příměří. Západ, v zastoupení Borise Johnsona, prezidenta Zelenského přemluvil, aby šel do dlouhého konfliktu, že Západ bude stát neochvějně za ním. Kdyby Zelenskyj Johnsona neposlechl, mohl jednat bez další ztráty území (do té doby zmizel Ukrajině jen sporný Krym, který ovšem nezmizel vojenskou cestou, nýbrž regulérním plebiscitem... tedy ne plebiscitem, který proběhl po okupaci v Doněcku, tam je tvrzení o regulérnosti až ubohé). Mohl jednat se silnou pozicí Ukrajiny s podporou západní diplomacie. Mohlo to tak dopadnout. Nedopadlo.

Co jsme dostali místo příměří a sice těžkého, ale možného diplomatického jednání? Ukrajina je ekonomicky zruinovaná, zadlužená násobně víc než před válkou, protože dárečky ze Západu byly často, ne vždy, ale často podmíněné jejich vrácením i s úroky. Lidsky je Ukrajina rozmetaná na prvočinitele. Desítky, ne-li stovky tisíc lidí zabitých při naprosto zbytečném konfliktu, miliony lidí uteklo buďto do Evropy, nebo do Ruska (no ano, i tam Ukrajinci dobrovolně utíkali... a nikdo jim tam koncentráky nestavěl, jsou tam sice za druhořadé občany, ale podívejme se na to máslo, co se nám rozpouští na hlavě, ani u nás to Ukrajinci nemají nijak zvláště jiné, jednou úkáčko, navždy úkáčko, k naší ostudě, a to hromady vyvěšených ukrajinských vlajek nespraví, spíš jen trochu zakryjí).

Evropa se vinou války a následných kroků s oboustrannými sankcemi a odpojováním levných ruských energií dostala do hluboké ekonomické a energetické krize. Následně i možné politické krize. Byla nucena navázat daleko užší spolupráci stran plynu s nestabilními arabskými zeměmi, které jsou pro nás tím skutečným nepřítelem, protože ideologicky žijí v trochu tmářských představách o existenci, kde pro jinověrce či bezvěrce není místo (diplomacií jde zvládnout i to, ale o evropské diplomacii mám po posledních dvou letech velké pochybnosti, té naší už nevěřím vůbec, když naši vládní činitelé byli

nevpuštění do několika islámských nebo proislámských zemí). Mám trochu obavu, že závislost na arabských zemích časem povede k daleko většímu nepohodlí, než kdy mohla vést závislost na ruském plynu. Kulturně je nám Rusko přece jen bližší než arabské země.

To, mimo jiné, poznáváme a houšť poznávat budeme se stále vzrůstajícím počtem migrace z arabského kulturního prostředí. Ta nekompatibilita, ta cizota a odtrženost od naší kultury bije do očí. Jen to stále odmítáme, prostřednictvím našich politiků, vidět a vnímat. Ba naopak, náš ušlechtilý generál v prezidentském hávu na návštěvě v Itálii za Českou republiku, tedy za nás všechny, přislíbil spolupachatelství na závozu migrantů do Evropy. Což mu asi před půl rokem svou kontrasignací pod Paktem o migraci vlastně umožnil tvrdit ministr Rakušan.

Faktem je, že do dohody o příměří loni na jaře se s Ruskem dalo diplomaticky jednat. Po podepsání by se Rusko vojensky (nejspíš) stáhlo a Ukrajině by nezmizelo žádné území, což bylo předmětem smlouvy o příměří, kde byla podmínka, že Ukrajina bude neutrální s posvěcením zemí z Východu i Západu. Teď, po vzepětí veškerého našeho diplomatického umu, jsme v situaci, kdy Ukrajině zmizela čtvrtka území, o kterém už se Rusko nebude s nikým bavit. Diplomacii jsme odhalili perfektně, a i proto si Rusko začalo prožívat svou další imperiální část své historie, kterou živí vnitřní propagandou až do absurdit a tedy i vzednutí ruského nacionalismu. Do toho Západ začíná ve své podpoře Ukrajiny ochabovat. Politicky se stává čím dál víc neprůchodnou, protože už velmi citelně ubližuje obyvatelům jednotlivých států. To vzepětí pomoci (i pomoci na dluh) z počátku války už Ukrajina u svých západních „spojenců“ nezažije. Už jen proto, že jsme se mnozí vydali z posledního (i naše domina na obraně Jana Černochova oznámila, že materiálně už si u nás Ukrajina nepomůže), mnozí se zase z posledního vydat nechtějí. A takhle to bude vypadat všude.

Americký kongres je zablokovaný převažujícími Republikány, kteří by radši chránili hranice USA s Mexikem, než cpali miliardy do jim vzdáleného konfliktu. K naší škodě? Rozhodně. Protože do konfliktu na Ukrajině vsadil Západ, USA a EU, svou pověst. A zdá se, že ji míní prohrát spolu s Ukrajinou. V očích zbytku světa se na naše politiky bude hledět s větším despektem. Ruského prezidenta Spojené arabské emiráty vítaly jako nejhonosnějšího krále, stejně tak v Saúdské Arábii, tomu americkému v Saúdské Arábii sotva zvedli telefon, německého zase v Kataru ponížili tím, že jej nechali jako nějakého poslíčka čekat půl hodiny na ranveji u vládního letadla. Takové to – ukážeme, kdo tady má moc, necháme ho čekat. Ať si to uvědomí. To je strašný políček pro Německo. Nemluvě pak o zrušení návštěvy Arábie pro našeho ministra Síkelu nebo premiéra Fialy v Nigérii. Do toho zvedající se hlas uskupení BRICS, které se od ledna rozšíří i o vlivnou a velmi bohatou Saúdskou Arábii. To je jedno s druhým, všechno dohromady to nejvíc bolí Západ a nás v jeho středu.

Čistě bez jakýchkoli sympatií pro tu nebo onu stranu, pokud Ukrajina své území neobhájí a ruskou armádu nevyžene, prohraje Západ jako celek. To neznamena, že Rusko vtrhne do pobaltských zemí, do Polska, na Slovensko, k nám. Ale naše pozice jako Západu bude den ode dne slábnout a hroutit se. Pak bude poctou, když z nového mocenského centra někde v arabských zemích někoho ze Západu poníží jen tou půl hodinou čekání. Měli bychom si začít cvičit klanění se k Mecce. Předtím si můžeme přečíst knihu Podvolení od Houellebecqa. Tam máme pro naši uvádající civilizaci návod, jak na to.

Je pěkné, že je tu ještě spousta lidí, kteří informují o každém úspěchu ukrajinské armády. Přestoupila na chvíli řeku Dněpr, postoupila o tři kilometry dál..., ale už nikdo z nich nepíše – na jaře, na podzim, za měsíc, za týden, dojde k zásadnímu průlomů. Už ani oni tomu nevěří. Nemohou. Už i oni vidí tu vojenskou plichtu, kterou budeme snad skutečně do posledního Ukrajince bránit. Cynicky, nelidsky, bez soucitu

a hlavně bez jakékoliv diplomacie. Nechat tam vraždit se navzájem dva národy. Padly tam desítky, ne-li stovky tisíc lidí na obou stranách. Kolik ještě? Kolik ještě, než to skončí? Nevíme, kam dál. Neuzbrojíme to, neufinancujeme to, a pokud nepoužijeme jaderné zbraně, tak prostě nevyhnutelně nevyhrajeme.

Loni na jaře mělo dojít k podpisu příměří. Byl by to ukrajinský mír a silná pozice pro vyjednávání. Teď už Rusko nechce mír, ale výhru, naši diplomacií jsme po něm takovou změnu politiky chtěli. Doslova jsme na Rusy křičeli, aby se stali válečnou mašinou. Pak tu budeme mít ruský mír a ztrátu vlastní tváře. Což je obojí špatně. Pro nás, ne pro Rusko. Vytvořili jsme si nepřítel, tak nepřítel máme. A ne, není slabý, nedošla mu po dvou měsících munice a nepchal do těch svých tanků čipy z ukradených ledniček. To byla jen taková naše hloupá propaganda dle vzoru Rusko.

Válka je vůl a my na tom volovi jedeme v generálské čepici. Jen nevidíme, že má na různých směšné bambulky. Ale ne, není konec, ještě je tu stále dost takových politiků, kteří si myslí, že se dá vyhrát válka jízlivými poznámkami a pohrdáním. Ale co dělat s politiky, kteří se, alespoň mentálně, lepší k silnicím stejně jako jejich aktivističtí bratři v boji. Naší politikou vládne slepý aktivismus, ne státnictví a zodpovědnost za chod země, celého světa. Tak se nemáme čemu divit. A až Ukrajina padne, a ona padne, protože my ji v tom necháme, pak teprve přijde migrační vlna. Migrační vlna velmi zklamaných a našťvaných Ukrajinců, kterým jsme prohráli válku, zemi, jejich národ. A budou mít pravdu. Ta válka měla skončit loni na jaře.

Zdroje: iDnes, Novinky, CNN Prima News, Politico, Foreign Affairs, Open Democracy, Hospodářské noviny, Echo24, Kiel Institute, CNN, The New York Times

Štěpán Cháb se narodil roku 1981, prošel si několika školami, několika zaměstnáními v reálném světě. Poté jej osedlal svět virtuální. Oddal se profesi copywritera a částečně redaktora. Publikoval v Britských listech, Literárních novinách, založil a spoluvytvářel legendární kulturní časopis AK-29. Přečetl několik tisíc knih a napsal jednu pod pseudonymem M'braq Ku'rg, naučil se obstojně na bicí, průměrně na kytaru, podprůměrně na mnoho dalších nástrojů. Kdyby mu řekli, že má jedno jediné přání, přál by si mít tisíc dalších přání.

Vložil: Štěpán Cháb